

visa och billighet emot de förre. Många och talande exempel härpå skulle kunna anföras, men förhållandet är så känt, att jag anser sådant öfverflödigt.

För att söka rätta detta missförhållande, vågar jag föreslå följande förändrade lydelse af berörde 67 § i Konkurslagen:

Arfvode för konkursboets förvaltning må borgenärerna utsätta antingen till visst för hundra, eller efter annan grund; dock må det ej för sysslomännen efter tid räknas. Detta arfvode fördelas emellan Rättens ombudsmän, sysslomännen och gode männen, så att en hvar af dem erhåller skälig ersättning för den del han i förvaltningen haft. Nöjas de ej — — — — —
— — — för sig gjort.

Stockholm den 27 Januari 1880.

Liss Ol. Larsson.

N:o 141.

Af Herr L. O. Larsson: Med förslag till förklaring af gällande lagbestämmelser i fråga om solidarisk ansvarighet för delegare i sedelutgivande enskild bank.

Enär mycket olika åsikter äro rådande, till och med bland dem som ega vana att tolka lag, i fråga om enskilda bankdelegares solidariska ansvarighet för bankens förbindelser, men det är af synnerlig stor vikt för allmänheten att klart och tydligt förklaras hvad lagen i detta fall menar, och det i ett lagbundet samhälle icke kan vara välbetänkt att låta den rådande ovissheten fortfara intill dess domstolarna blifva i tillfälle att afgöra frågan, eller intill dess en ny lag kan blifva stiftad och gällande för alla enskilda banker, så tog jag mig friheten att vid sist-

förflutna riksdag föreslå, det en bestämd och tydlig förklaring öfver ifrågavarande lag måtte af Riksdagen beslutas.

Då jag emellertid uti min då väckta motion N:o 36 endast redogjorde för de olika åsikter, som förefinnas angående den solidariska ansvarigheten, samt de hufvudsakliga skäl, som anföras för de olika meningarna, utan att jag för min del vågade föreslå, *huru* lagen borde förklaras, helst jag trodde och fortfarande tror, att Lag-Utskottet, om vilja icke saknas, bättre än jag skulle kunna döma derutinnan. Emellertid ansåg Utskottets majoritet, i strid emot hvad tillförene egt rum i likartade frågor, att, som motionen icke upplyste, *huru* lagen skulle förklaras, den icke borde till någon åtgärd föranleda. Denna Utskottets åsigt delades af Första, men icke af Andra Kammaren, som till Utskottet återremitterade betänkandet, men genom de olika besluten var frågan fallen vid den riksdagen.

Enär saken sålunda ännu är oafgjord och samma ovisshet alltså fortfarande är rådande om lagens mening i en angelägenhet af så ingripande beskaffenhet som den ifrågavarande, och det måste anses vara af lika stor vikt för bankdelegarne sjelfva, som för den allmänhet, hvilken har med bankens förbindelser att göra, att erhålla en förklaring af lagens mening, så vågar jag ånyo fästa uppmärksamheten på den viktiga frågan, under återopande af de skäl jag anförde i min nyss återopade motion till sistlidne riksdag.

Då jag nu, för att få min motion pröfvad af Utskottet, nödgas föreslå, hvilken af de olika meningarna om den solidariska ansvarigheten jag tror vara den rätta, så måste jag sluta mig till den meningen, som anser att, då en enskild sedelutgifvande bank ej förmår att efter ordalydelsen fullgöra sina förbindelser, eger en hvar, som har förfallen fordran, att söka hvilken af de solidariska bolagsmännen han vill. Jag gör detta, enär, mig veterligt, i lagen icke finnes ontaladt något slags bolag, hvilket skulle vara ett mellanting emellan de solidariska bolag, som onförmålas i Handelsbalkens 15 kapitel, och dem som Kongl. Förordningen den 6 Oktober 1848 onförmåla.

De som förfäktat en motsatt åsigt, eller att de solidariska delegarnes betalningsskyldighet inträder först då, när en på obestånd kommen banks alla tillgångar blifvit för betalning använda, och bristen till siffran känd, hafva, så vidt jag känner, icke kunnat återropa något lagstadgande för sin mening; och icke heller läser något lagrum kunna återropas för en annan mening som försports, nemligen att så snart en bank inställt sina betalningar, skulle de solidariska bankbolagsmännen vara skyldige

att, i förhållande till sina andelar i banken, sammanskjuta medel för att sätta banken i stånd att honorera sina förbindelser.

En lag i någondera af dessa rigtningar blefve således en ny lag, som svårligen kan komma att ega tillämpning förr än i den mån nya oktrojer meddelas.

Väl upplystes vid förra riksdagen, att en komité fått i uppdrag att, i sammanhang med en del andra frågor, jemväl taga i öfvervägande, huru förfaras bör då en enskild bank kommit på obestånd; men äfven om man kunde beräkna tiden, då en sådan lag vore att förvänta, qvarstår dock behofvet af en förklaring af den lag som gält, då de nuvarande enskilda bankerna tillkommit, enär någon annan ansvarighet icke lär kunna åläggas bolagsmännen, än den som finnes bestämd i nämnda lag, och vågar jag alltså föreslå,

det Riksdagen för sin del beslutar den förklaring af lagen i fråga om den solidariska ansvarigheten för delägare i sedelutgifvande enskild bank, att, då sådan bank icke förmår att efter ordalydelsen fullgöra sina förbindelser, en hvar, som eger förfallen fordran hos banken, eger att för sin fordran söka hvem han vill af de solidariska bolagsmännen.

Stockholm den 27 Januari 1880.

Liss Ol. Larsson.